69e Jaargang — N° 19. Zaterdag 6 Mei 1922

BUREEL EN REDACTIE
DRUKKERIJ COLLÉE
— (Naaml. Maatsch.) —
TONGEREN.
Abonnementsprijs fr. 7.50
Telefoon 12
15 centiemen het nummer.

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG

AANKONDIGINGEN :
Voor de aankondigingen buiten de provincien Limburg en Luik, wende men zich uitsluitend tot de *Agence Havas*, 13, Boulevard Adolphe Max, BRUSSEL ; 8, Place de la Bourse, PARIJS en 6, Bream's Buildings, LONDEN. E. C. 4.

TONGEREN, 6 MEI 1922.

Op een dwaalspoor.

Onder dezen titel lezen wij in onzen wakkeren vlaamschen confrater, het *Nieuws van den Dag* :

« De Vlaamsche Beweging, die uitsluitend een rechtvaardige strijd is om aan het Vlaamsche Volk zijne volledige taalrechten te verzekeren, wordt op een dwaalspoor geleid. Langs verschillende kanten wijst men ons op de nieuwe richting die door de « extremisten » aan den Taalstrijd gegeven wordt, en men vraagt ons of dat nu de « beweging » is. Neen dat is de Vlaamsche beweging niet. Deze steunt op liefde voor Vlaanderen, en niet op haat jegens België of tegen bevriende landen.

Inderdaad de organen der extremisten die nog niet van het activism genezen zijn, hebben niet de zuivere Vlaamsche politiek voor de huurne gekozen, maar voeren eene anti Belgische politiek. Voor al de bewuste Vlamingen voor al de klaarziende Flaminganten was 1914 eene verwittiging en eene lichtstraal. Zonder iets te verloochenen van het Vlaamsche Ideal, in Landdag vereenigd bekrachtigd, begrijpen zij dat Augustus 1913 het lot van Vlaanderen nauw aan dit van België verbonden heeft. Een nieuw tijd werd ingeluid en een nieuw hoofdstuk der Belgische Geschiedenis geschreven.

» En daartegen willen de extremisten eene terugwerking tot stand brengen. Al wat Belgisch is, is, in hunne verblinde oogen, uit den booze. Het aktivism herleeft in hunne schriften.

» Leest hunne druksels en gij zult er nagenoeg dezelfde taal in terugvinden, gevoerd in de aktivistische bladen in Holland verschijnend, doch nog aangelengd met stelselmatige en smadelijke spotternijen tegen al wat « Belgisch » is : Koning, Kroonprins, Brabançonne, officierenkorps, en nationale onderscheidingen ! Wat heeft dit alles met de Vlaamsche Beweging te maken ? Zij die zich aan die kwaijongenszonden plichtig maken zetten onbewust — dat willen wij toegeven om geen lichtvaardig oordeel te vellen — het spel voort dergenen die in Vlaamsch België van 1915 tot 1918 den droevigen rol van doodgravers der Vlaamsche Zaak gespeeld hebben.

» Het Vlaamsche Volk volgde tijdens de Duitsche bezetting de « slechte » herders niet ; het zal nu ook de « goede » herders blijven volgen, met hen den rechten weg opgaande, en de slechte baan mijdende. De Vlaamsche Beweging mag en zal niet ontaarden in eene revolutionaire gesocialiseerde beweging. Katholieken vooral mogen de hand niet leenen tot zulk gedoe.

» Alleen in de lijst der Belgische éénheid en met den gepasten eerbied voor 's lands instellingen, steunend op de vrijheden door de Grondwet gewaarborgd, zullen de eerlijke Flaminganten, Franskiljons en extremisten ten spijt, het « In Vlaanderen Vlaamsch !» onverminkt en volledig, tot wet weten doen te maken. »

Voor de meestbegaafden.

Gedurende het wereldtrama, waarvan de herinnering ons nog levendig beroert, werd door overtuigde mannen en echte menschenvrienden besloten het « Werk der meest begaafden » anders gezeid de « Universitaire Stichting » in het leven te roepen.

Dit Werk heeft voor doel toegang te verleenen tot de Hoogescholen aan onbemiddelde jongelingen en werd ontworpen als een der grondvestingen van 's lands wederopbouw.

Het is er voor de « Universitaire Stichting » niet om te doen enkel de zoogenaamde vrije beroepen voor de meest begaafden toegankelijk te maken, maar veeleer ze op te leiden om in het nijverheids en handelsleven groote diensten aan het land te bewijzen, diensten die dus het economische herstel moeten in de hand werken 't Valt immers niet te loochenen dat op nijverheids- en handelsgebied, veel, veel te veel flinke krachten ontbreken.

Het « Werk der meestbegaafden » is eerst ingevoerd den 1 Oktober 1920. Over de eigenlijke inrichting van het « Werk » willen wij in geen bijzonderheden treden. Het weze genoeg dat wij zeggen dat de kommissie, die het beheert, leeningen van vijf honderd tot drie duizend vijf honderd frank kan toekennen aan die jongelingen welke een praktisch examen aflaggen en alzoo bewijs leveren dat de hun verleende hulp niet te vergeefs zal zijn, en zij door hunne studies den algemeenen vooruitgang van 't land zullen bevorderen.

De genieter van eene leening gaat de verbintenis aan de geleende som terug te betalen in de mate van zijne hulpmiddelen, ten laatste vanaf het tiende jaar na zijn voltrokken studies.

De uitslagen door het « Werk » verkregen moeten alzeggins uitstekend genoemd worden. Immers op 362 leeningenieters zijn er slechts 11 di in het eindexaam van het eerste studiejaar mislukten. Dit is 't beste bewijs dat de keuze der bevoorrechte jongelingen op zeer ernstige wijze geschiedde.

Op den ingeslagen weg werd nog meer gedaan Op voorstel van den heer Jules Destrée, gewezen minister van Wetenschappen en Kunsten, werd eene wet gestemd, wet « Betreffende de meest begaafden » genaamd, en die met aanstaanden 1 September in voege komt.

Door deze wet wordt een « Fonds der meest begaafden » gesticht, waartoe de Gemeenten, de Provincies en de Staat moeten bijdragen

De Staat schenkt toelagen die ten minste steeds gelijk zullen staan met die der gemeenten.

Het doel dier wet is toelagen te schenken aan de ouders van de leerlingen der lagere scholen welke verlangen middelbare ,normale-, beroeps ,technieke- of kunststudiën te doen.

Het is wel verstaan dat de aanvragen door kommissies door de wet zelve aangeduid, zullen geschift worden, wat de verzekering geeft, dat zij met de meeste onpartijdigheid zullen onderzocht worden.

De belanghebbende ouders moeten hunne aanvragen sturen aan het Provincial bestuur, of aan het Gemeentebestuur voor 2 Augustus aanstaande.

In hoever M. Mulier, plichtig is aan handelingen tegen het vaderland, weten wij niet, maar reeds tweemaal werd zijn aanhoudingsmandaat bevestigd.

Niettegenstaande dat gaat de beweging ten voordeele van M. Mulier baar gang en volksvertegenwoordigers en senatoren zelfs hebben hun vingeren in dat rad gestoken en draaien mee in de woeste vaart. Voor veertien dagen werd, te Roeselare, een betooging gehouden om verzet aan te teekenen tegen het gevangenhouden van M. Mulier. Duizenden menschen zijn daar heen getogen en onder die duizenden waren de meeste werklieden.

Werklieden !

En hoevelen onder hen werden gedurende de bezetting niet in slavernij gedreven ? In slavernij, terwijl de man voor wien ze nu betoogden, aan de Hoogeschool der Duitschers studeerde en welicht groote droomen koesterde voor de toekomst

Wat 'n gekkernij !

Maar de leiders en drijvers van de werklieden hebben die menschen wijs gemaakt dat M. Mulier vervolgd wordt, omdat hij vertegenwoordiger is van... den arbeidersstand en omdat .. hij Vlaming is !!

Zoo worden de eenvoudige lieden bij den neus geleid en tegen het gerecht opgejaagd, doch velen er van zullen, na de betooging, een klaarderen kijk in de zaak hebben gekregen en besloten hebben dat men hen niet meer lijmen zal.

Wat te verwachten van Genua ?

Men zal ons toegeven dat wij van den beginne af zeer nuchter de conferentie van Genua hebben begroet. Het was niet zonder reden : reeds zoovele conferenties hebben wij elkander zien opvolgen, waarvan per slot van rekening niets is overgebleven dan eenige niet nagelevende beloften meer vanwege de Duitschers.

Het feit dat de Russen nu mee rond de groene tafel zitten, was hoegenaamd niet van aard om van de Genueesche samenkomst meer te verwachten dan van hare voorgangsters.

De gebeurtenissen hebben bewezen dat wij gelijk hadden sceptisch te zijn.

De samenzwering van de bolchevisten met de Duitsche afgevaardigden heeft aan de vrijwillige blinden den toestand doen inzien zooals hij zich werkelijk voordoet. De Russische afgezanten zijn te Genua niet zoozeer de officieele erkenning van hunne regeering komen zoeken als wel fabelachtige kredieten om Rusland eenigszins op te heffen uit den warboel waarin het door de schuld van Lenine en zijne trawanten gezonken is. De berekening was niet slecht; terwijl men eenerzijds hardnekkig blijft weigeren de verplichtingen van de voormalige Russische regeering tegenover de onderdanen van de West-Europeesche landen over te nemen, tracht men anderzijds van diezelfde landen, wier eigen geldelijke toestand al benard genoeg is, aanzienlijke kapitalen te krijgen, waarvan de teruggave zeker al evenmin gewaarborgd zou zijn als die van de West-Europeesche eigendommen in Rusland.

Wil dit zeggen dat er geen de minste hoop bestaat om uit de conferentie van Genua iets goeds te zien voortvloeien ?

Geenszins en de laatst ingekomen berichten brengen desaangaande eenige belangwekkende gegevens

Indien de Bondgenooten, en voornamelijk Frankrijk, bij hunne krachtdadige houding blijven, is het niet onmogelijk dat men de Russen tot het sluiten van een overeenkomst breegt die, zonder onmiddellijke uitslagen op te leveren, toch beloften voor de toekomst zou bevatten. Indachtig dat vrede altijd verkieselijk is boven oorlog, zouden de West-Europeesche bondgenooten, desnoods rekening houden met zekere nieuwe toestanden in Rusland, op voorwaarde natuurlijk, dat de bolchevisten van hunne zijde zoude verzaken aan hun ideaal : het sticht van eene universeele wereldrepubliek op de puinen van onze huidige samenleving.

De conferentie van Genua zou een tweede goed uitwerksel kunnen hebben : het sluiten van een internationaal akkoord voor het behoud van den vrede gedurende een zeker aantal jaren. De bijtreders van dit akkoord zouden zich verbinden gedurende dat tijdperk de wapens niet op te nemen. Indien een onder hen zijn verbintenis niet naleefde zouden al de andere hem hiertoe dwingen met alle middelen.

Dit is niet meer of niet minder dan een terugkeer tot den Volkenbond, zeer goede inrichting in den geest van hare stichters, maar die niet beantwoord heeft aan de verwachtingen welke men van haar koesterde. België dat een der eerste landen was die zich bij den Volkenbond aansloten en de eer had aan die inrichting haren eersten voorzitter te schenken, zal niet zonder belangstelling deze nieuwe poging tot het handhaven van den algemeenen vrede volgen.

Wij hebben de overtuiging, dat Frankrijk in deze, zooals trouwens in al de groote kwesties, het volkomen eens is met ons en dat het volgaarne het zijne zal bijbrengen om Europa toe te laten zijne oorlogswonden te heelen en het grijnzende spook van den oorlog van ons te verwijderen.

Natuurlijk, indien het om een ernstig voorstel gaat, dat geen schut zou zijn, waarachter Duitschland zich op de weerwraak zou voorbereiden gedurende het tijdperk voor den algemeenen « wapenstilstand » vastgesteld.

BUITENLAND.

Frankrijk.

Getelegrafeerde foto's. — De Fransche geleerde Edouard Belin heeft de middelen om fotografieën of handschriften per telegraaf over te brengen zoodanig geperfectioneerd, dat zijn geheele toestel met gemak in den zak kan worden meegedragen.

Wanneer een journalist zijn geschreven copij of fotografieën snel naar zijn redactie wil overbrengen, behoeft hij niet meer te doen dan het apparaat aan een telefoontoestel te verbinden en op te bellen.

Aan de telefoon jufvrouw behoeft hij geen specimen uitleg te geven en het geheele proces verloopt binnen den tijd van zes minuten, den tijd die voor intercommunaal gesprekken wordt toegestaan.

Belin heeft de practische waarde van zijn uitvinding bewezen door een mededeeling van Briand in diens eigen handschrift van Washington naar Parijs te seinen. Hierbij werd het « Belinogram » draadloos overgebracht

Voor de politie heeft de vinding de mogelijkheid geopend om op de allerneetste manier vingerafdrukken of portretten van gezochte misdadigers te verspreiden.

Professor Ottolenghi, bestuurder van de wetenschappelijke politie-school te Rome, heeft zich reeds met politie overheden van andere landen in verbinding gesteld. Waarschijnlijk zal de zaak op een internationale conferentie behandeld worden.

Duitschland.

Fransch-Duitsch geschil in Opper-Schlezien. — Een Fransch motocyclist, gehecht aan de bezettingstroepen in Opper-Schlezien, was op Duitsch grondgebied geraden. Het volk greep hem vast, beroofde hem van wapens en motocyclet en verwondde hem. Generaal Lerond eischte van het Duitsch Reich de noodige herstellingen.

Graaf von Molkte, Duitsch vertegenwoordiger te Oppeln, bracht zijne regeering in kennis met het voorgevallene en kwam generaal Lerond zijn spijt erover uitdrukken. De Duitsche regeering heeft een onderzoek naar de plichtigen doen instellen.

De motocyclist wordt verzorgd in het krijgsgasthuis van Oppeln.

Verborgen wapens. Een verzegelde wagon in beslag genomen. — Een verzegelde wagon, bevattende 200 granaten en 77,105 patronen voor mitrailleurs is in het station te Jallova door de Fransche autoriteiten in beslag genomen De wagon was bestemd voor Gleiwitz.

Wapendepot te Berlijn ontdekt. — Een wapen- en munitiedepot werd in den kelder van een gebouw uit Schmargendorff (voorstad van Berlijn) ontdekt. Er bevonden zich daar 440 karabijnen 133 kisten granaathulzen, 17 kisten granaten 20,000 geweerkartoezen en een kist benoodigheden voor mitrailjeuzen. Alles werd aangeslagen. Men vermoedt dat er nog meer gebouwen zijn waar wapens en munitie verdoken gehouden worden.

Rusland.

De uitgehongerden voeden zich met lijken. — Uit Talowo wordt aan de Nakanune het volgende bericht :

De hongerlijdenden, hier, eten lijken.

Kortgeleden brachten een paar boeren het lijk van een van honger gestorven vrouw naar een schuur, die tot bewaarplaats van te begraven lijken was ingericht.

Toen ze daar aankwamen troffen ze een jongen van een jaar of veertien aan, bezig met van een lijk een voet af te snijden ; twee handen, die hij reeds had afgesneden, lagen naast hem.

Toen men hem vroeg waarom hij dit deed, antwoordde hij : « Ik heb honger ; ik wil eten »

De jongen werd voor de policie geleid, die een onderzoek te zijnen huize instelde, waarbij bleek, dat daar geregeld menschenvleesch werd gegeten.

Dat doen hier zooveel families, verklaarden de ouders.

IN BEZET DUITSCHLAND

Maatregelen der bezetting.

Als gevolg op den aanslag, welke gedurende de reis zelve van den heer minister van Landsverdediging in Rijnland, op een adjudant van het Belgisch leger te Aken gepleegd werd, is de Hoogcommissie, op initiatief van den Hoogcommissaris van België, verleden Donderdag bij dringendheid vergaderd en heeft aan haar afgevaardigde te Aken de bijzondere macht verleend voorzien bij de voorschriften.

Deze macht strekt zich uit tot het recht om samenscholingen op den openbaren weg, openbare vergaderingen en nachtelijk verkeer te verbieden. Van deze macht zal in het geheel of ten deele gebruik gemaakt worden, zoodra de krijgsoverheid zulks nuttig zou oordeelen om alle verdere pogingen van den aard van deze, waarvan adjudant Du Gauquier het slachtoffer was, te voorkomen.

Middelerwijl wordt het onderzoek nopens dezen aanslag voortgezet door het militair parket. Anderzijds heeft de Hoogcommissaris van België, die voor deze kwestie van Coblenz naar Aken gekomen was, met luitenant-generaal Ruquoy een onderhoud gehad over de politiek welke ten opzichte van de Duitsche overheden dient gevolgd.

Baron Rolin-Jaequemyns heeft daarna den politieprefect van Aken bij zich geroepen en heeft eraan gehouden, persoonlijk zijne aandacht te vestigen op de verantwoordelijkheid, welke hij draagt.

Bloedige eerste-Mei viering. Een Amerikaansche kapitein het slachtoffer.

De eerste-Mei viering gal aanleiding tot een ernstig incident, waarvan een kapitein van het Amerikaansche leger het slachtoffer werd.

Betoogers werden in de Rijnstraat aangereden ingevolge de onvoorzichtige beweging van den chauffeur van een Amerikaansch auto. Het rijtuig drong in den stoet, de voerder bracht het terstond tot staan, maar de betoogers sprongen er huilend en tierend op.

De kapitein, zijn leven in gevaar meenend, trok zijn revolver. Een der betoogers poogde hem te ontwapenen, het schot ging af, en aan den schouder getroffen, zakte de officier ineen.

De chauffeur poogde hem hulp te verleenen, maar de menigte sloeg hem deerlijk af.

Talrijke aanhoudingen werden door de Fransche gendarmerie gedaan.

KAMER.

De Kamer hernam dinsdag de bespreking der interpellatie van MM. Tschoffen en Winandy tot den Minister van Nijverheid en Arbeid en tot den Minister van Justicie, over de maatregelen die de Regeering denkt te nemen om de vrijheid van den arbeid te vrijwaren en de eerbiediging van de wet van 24 Mei 1921 te verzekeren.

De heeren Hoen (soc.), Forthomme (lib.), Samijn (soc.), Mampay (kath.) en De Bruyn, nemen beurtelings het woord. De socialistische dwingelandij ten opzichte van de katholieke gesyndikeerden, wordt op meesterlijke wijze aan den schandpaal gespijkerd, en door talrijke feiten gestaafd. De socialisten, die gedurig onderbreken, pogen te vergeefs zich wit te wasschen.

Daar deze interpellatie niet geeindigd is, zal zij aanstaande dinsdag voortgezet worden.

Na verschillende wetsvoorstellen in overweging genomen te hebben, werd woensdag de bespreking over de begrooting van Justitie voortgezet. Men kloeg vooral over de vermeerdering der uitgaven, en de sprekers drongen vooral aan op bezuinigingen.

Stads- & Provincienieuws

Tongeren. — *Dieven geknipt.* — De schelmen die, op Vastenavond, langs de Stadswal in het schoenmagazijn van M. Vandervelden, in de Maestrichterstraat, waren ingebroken, terwijl de bewoners afwezig waren, zijn deze week geknipt geworden. Madame V. nag Zondag een flink gekleed heerschap voorbijgaan, met luxe-schoenen aan, die zij herkende als een paar dergenen die uit haren winkel gestolen waren.

De politie die verwittigd werd, deed eene huiszoeking, en ontdekte een gedeelte der gestolen schoenen. De genaamde G...en zijne echtgenoote wonende op den Kerkhofweg, werden aangehouden. Verschillende personen, aan wie hij schoenen verkocht had, werden bij den onderzoeksrechter geroepen.

Deze voorvallen waren in onze stad, in 't begin der week, het voorwerp aller gesprekken.

— *Gouden Bruiloft.* — Verleden Maandag vierden de echtgenooten Alphonse America-Boelen hun goeden bruiloftsfeest. De Hondstraat, waar de jubilarissen wonen, was met veel zorg en smaak versierd, dank aan den iever van het feestcomiteit, dat te dezer gelegenheid gevormd was geworden. Aan elke woning wapperde de nationale vlag, terwijl honderde veelkleurige vlagjes over de straat heen en weer fladderden, en haar een tooverachtig uitzicht gaven

Om 9 ure trokken beide echtgenooten per automobiel, en vooraafgegaan door kinderen, kleinkinderen en bloedverwanten, naar O. L. Vrouwe kerk, waar eene plechtige Mis van dankzegging, gevolgd van Te Deum, werd opgedragen.

Eene talrijke menigte, die zich met de feestelingen had aangesloten, vervulde de Kerk.

Na de godsdienstige plechtigheid, werden zij op het stadhuis ontvangen. M. Jos. Deckers, namens de gemeente overheid, wenschte hen in welgepaste en gloedvolle woorden geluk, en drukte den wensch uit dat zij nog vele jaren gelukkig zouden mogen leven, omringd door de achting van al onze medeburgers. Twee prachtige bloemtuilen werden hen namens de stad ter hand gesteld.

Vooraalgegaan door het trompetterskorps Patria, en vergezeld van eene groote volksmenigte werden de jubilarissen, onder het spelen van vroolijke pas redoubles, naar hunne woning terug geleid.

's Avonds werden hen schitterende serenaden gebracht door de Koninklijke Harmonien van Concordia en Casino, en door het trompetterskorps Patria. Veel volk was nogmaals te been, schoone redevoeringen werden uitgesproken en prachtige geschenken werden aangeboden.

Als eene zeldzaamheid dient vermeld dat de ouders van Mme America-Boelen, over een 25tal jaren insgelijks hun gouden bruiloft gevierd hebben.

Wij zijn gelukkig op onze beurt aan de geachte jubilarissen onze beste en welgemeende gelukwenschen aan te bieden. Moge beiden nog vele en gelukkige jaren te midden hunner familie en bloedverwanten doorbrengen ; moge beiden, die thans nog flink en gezond zijn, eens hun diamanten bruiloft vieren ; dat is de wensch die verleden Maandag door allen werd uitgedrukt.

— *Verdronken.* — Zaterdag namiddag werd op de Kastanjewal, aan de brug van Moorepoort, het lijk van Ger. B. uit den Jeker gevischt.

MENGELWERK VAN « *DE POSTRIJDER* »

— 29 —

LAMBRECHT VAN LOO

(Vervolg).

De deur leidde tot de onderaardsche kelders, waar de strenge Hugo, zijne vijanden alsook de booswichten, die zijne heerlijkheid dorsten schenden, in opsloot.

Nauwelijks binnen, liet Godelieve, als uitgeput van krachten, zich op eenen stoel zakken. Zij legde het hoofd op de tafel en begon bitter te weenen.

Odo, aanzag zijne meesteres met medelijden. Odo was een lange, sterke kerel, een ware reus, breedgeschouderd en forsch van leden. Zijn beaprcetsld vezen, en zijn dikke rosse, borstelhairige kop gaven hem een barsch, stuur uitzicht Odo was nogthans geen booze mensch. Hij had een goed hart, vatbaar voor teedere, menschlievende gevoelens. Doch de uitoefening van het bedrijf van cipier, uit zijn eigen in 't geheele niet zacht noch liefdallig, had zeker niet weinig bij zijne ruwe lichamelijke vormen aangebracht, om hem een norsch en hard voor komen te geven.

De smart van Godelieve pakte Odo aan het hart Doch terzelfder tijd voelde hij een zekere onrust

Hijried wel waarom de jonge vrouw in dien schrikkelijken macht bij hem was komen aanklopten.

Odo duchte Godelieves aanval. Hij wist genoeg wat de bede en de betraande oogen eener minzame en bevallige vrouw op het verstaaldste mannenhart vermogen.

Wie kan in de Lente gelooven dat de ruwe roode knobbel, die men op den roz-laar vindt, zich in eene geurige en prachtige bloem zal laten herscheppen ? Ziet, daar is de zomerzon ! met hare zachte verwarmende stralen ! Langzaam en zoetjes splitst zij de ruwe schors van den rozenknop open, en eerst vers hijnt een fijne blozende rand, als een eerste welwillende glimlach. De rand verbreedt, en eindelijk onder den milden aanhoudenden invloed harer meesteres, scheurt de schors langs alle kanten open. Dan, een voor een, schuiven de lieve nozverfrunselde blaadjes uiteen ontvouwen hunne plooien, en strijken zich open in den warmen glanzenden zonnegloed.

Zulks is ook de macht der vrouw op den man. Hoe verstokt en versteend zijn hart moge wezen, de vrouw weet het door hare smeekende blikken, door die streelende betooverende zeemtaal, en vooral door hare onweerstaanbare tranen zoodanig te verweeken, dat het mollig en slap wordt als was, en dan kneedt zij het maar haar behagen.

Odo verstaalde dus zijn hart. Hij riep in zijn geheugen al de schrikkelijke bedreigingen van den onverbiddelijken heer van Schoorisse, en maakte het vast voornemen, zijn lijf niet in gevaar te stellen, met hem door de schoone, blauwe, nat bekreten oogjes zijner meesteres te laten verleiden.

Eenigen tijd stortte Godelieve hare tranen in stilte. Dan hief zij het hoofd op en zuchtte :

— Wat ben ik ongelukkig, ellendig. Odo wist gij welke oneindige smart mij het leven vergalt ? Hoe zoudt gij den hemel danken, dat hij u niet de dochter van den rijken machtigen heer van Schoorisse schiep.

De stem der rampzalige vrouw was zoo treurig, zoo treffend, zoo roerend, dat de reus zijn hart in de ruwe borst voelde trillen.

— Odo, hernam Godelieve, na een stond stilzwijgen. Is het waar ? Is er geen twijfel meer mogelijk ? Is het morgen, morgen voormiddag dat zij mijnen echtgenoot gaan... O gruwel ! Neen, dat woord kan mij over de lippen niet ! 't Is ijselijk.

— Ja, ongelukkige meesteres. 't Is ijselijk, sprak Odo.

— Mijn God. mijn God. kreet Godelieve. Ik had dus wel verstaan ! Alle hoop is verloren ! Morgen, morgen voormiddag ! O heilooze, o gevloekte dag !

Zij liet het hoofd op de tafel vallen dat het bonsde en hierbegon te snikken. Zij bedaarde na eenigen tijd en vroeg :

— Odo, is Lambrecht reeds verwittigd ? Kent hij reeds zijn gruwelijk lot ?

— Ik heb het hem dezen namiddag gezegd ?

— Welke slag voor hem ! ongelukkige Lambrecht ! zoo jong, zoo schoon, op de baan der glorie en des roems ! O zeker heeft hij mij wel gevloekt ? Verweet hij mij niet hem te hebben verlaten en vergeten ! Heeft hij mij van zijnen dood niet beschuldigd ?

— Toen hij het noodlottig nieuws vernam, scheen hij eerst gelukkig en heeft geglimlacht. Doch zijn gelaat werd eenskaps ernstig en treurig. Een zware zucht welde uit zijne borst, en de oogen weemoedig ten hemel geslagen : Arme Godelieve, sprak hij, arme echtgenoote ! Dan wende hij zich tot mij : O wie gij ook wezen moogt, zegde hij, indien een menschelijk hart in uwen boezem klopt, draag mijn laatste vaarwel aan de liefderijkste en de beminnenswaardigste der echtgenooten. Zeg haar dat ik met vreugde sterf, omdat mijne ziel ginder in haren boezemnatuurlijken staat meer macht, meer vermogen zal verkrijgen, om haar te beminnen en te aanbidden.

Toen Odo Lambrechts woorden aanhaalde was Godelieve rechtgesprongen, de handen samengevouwen, den adem ingehouden, het lichaam lichtelijk vooruitgebogen. Men had gezegd dat zij de woorden van den gevangenisbewaker van zijne lippen wilde plukken ; zoo gretig staarde zij hem aan.

Toen Odo uitgesproken had viel zij loodzwaar als verpletterd op haren stoel neder, door de hevigste en de pijnlijkste aandoening overwonnen. Een vloed van tranen ontsprong hare oogen en rolde in stroomen over hare wangen. De kleine kamer weerklonk van hare snikken en hare zuchten, slechts onderbroken door den naam van Lambrecht, die de jonge vrouw nu en dan met hartverscheurende smart uitriep.

Het duurde langen tijd eer zij wederom bedaarde. Dan kermde zij :

— Lambrecht, Lambrrecht, was het dan zulk een schelmstuk mij te beminnen ? Wat hebt gij om uwe liefde voor mij niet al moeten lijden ? Eerst eene marteling van acht maanden ! Acht maanden ten prooi aan de pijnlijkste folteringen naar ziel en lichaam ! En nu, en nu... arme echtgenoot !

Godelieve weende en snikte nog eenigen tijd.

— Odo, vroeg zij dan, o spreek mij toch van hem ; spreek mij van Lambrecht, het zal mij wat troosten Wat moet hij in zijnen akeligen kerker al afgestaan hebben ! Werd hij niet ziek ?

— Neen, geene enkele maal.

— En zijne wonde ? Is zij nu ganch genezen ?

— Sinds lang, jonkvrouw.

— Is hij niet veranderd ? Wat moet hij mager en uitgeput zijn ? Hij heeft dezen winter wel veel geleden aan koude en ontbering ?

— Daar is iets van, jonkvrouw. Het is zeker in eenen kerker zoo warm niet als op uwe kamer.

— Mijn God, mijn God ! zuchtte de jonge vrouw met medelijden. Odo, ach ! gij vergat hem toch nooit niet waar ? Hij heeft toch noch honger noch dorst geleden ?

— Nu, jonkvrouw, over dat punt moogt gij gerust zijn. Alle twee dagen droeg ik hem versch water en brood.

— Water en brood ! Niets dan water en brood ?

— Hoor, jonkvrouw, — doch dit mag uw heer vader niet weten — soms als de jonge ridder wat zeer vermagerde en verbleekte droeg ik hem uit medelijden eene schel vleesch.

Brave, goedhartige ziel ! riep Godelieve vol dankbaarheid en de handen van den reus met vuur in de hare nemende. Hoe zal ik u dat vergelden ? O neen, nooit zal ik het vergeten ! Zie Odo, neem, neem.

En zij duwde den gevangenisbewaker eenige goudstukken in de hand. Odo aanvaardde ze met genoegen en verborg ze in zijn kleed

Daarop volgden eenige stonden stilzwijgen. Godelieve wendde en draaide zich op haren stoel. Zij zat als op netels Zeker er was iets dat wrong. Zij wendde zich wederom tot Odo en sprak ditmaal zacht en met lichtbevende stem :

— Odo, vroeg Lambrecht niet om mij eene laatste maal te zien ?

Odo trilde. Hij gevoelde waar Godelieve er meê komen wilde, en antwoordde met zekere verlegenheid.

— Jonkvrouw, de heer van Wortegem wist wel dat het niet zou gebaat hebben. Niemand wordt bij hem toegelaten. Uw vader heeft het streng verboden.

— Hij moet dan sterven als een verpeste, als een schurk om heiligschende schelmstukken in den ban der H. Kerk geslagen ; verlaten verworpen door iedereen ?

— 't Is ridder Hugo's streng gebod.

— Mijn God, 't is gruwelijk ! kreet de jonge vrouw, de handen met wanhoop wringende. Morgen, binnen eenige uren moet hij eene wreede dood sterven, hij, mijn echtgenoot, mijn steun, mijn leven, mijne ziel, Odo, ja gansch mijne ziel Deze somdere muren alleen scheiden mij van hem. Hij zit daar slechts eenige stappen van mij, en ik kan, ik vermag niets voor hem. Neen in zijn laatste uur, kan ik hem zels geenen enkelen oogslag van smart, van liefde verleenen ! O 't is ijselijk, riep Godelieve, en wild en koortsachtig prangde zij den arm van den gevangenisbewaker.

— Ja, meesteres, 't is ijselijk, bevestigde Odo

— Is de haat dan zoo machtig, zoo onbarmhartig. Odo zoudt gij iemand zulken baat kunnen toedragen ?

— Neen nooit, antwoordde Odo.

— Goed hart, hernam Godelieve. Gij hebt medelijden met mij, niet waar Odo ? Wildet gij maar, wildet gij maar ! Hoe dankbaar zou ik er u voor wezen ! Gij waart voor eeuwig mijn vriend, en ik maakte u eens rijk en gelukkig.

Odo zweeg. Hij verstond wel wat de jonge vrouw zeggen wilde.

Godelieve stak haar hoofd dichter bij dat van den gevangenisbewaker en sprak stil en zacht :

— Odo, ah ! heb medelijden met mij. Laat mij Lambrecht eene laatste maal zien, slechts eenen stond, genoeg om hem een laatste vaarwel, een laatste woord van troost en versterking in het hart te spreken.

— Jonkvrouw, wat vraagt gij ? riep Odo verschrikt. Ik durft niet, ik durf voor mijn leven niet.

— Wat vreest gij ?

— Zoo uw vader het eens wist ?

— Het weten, onnoozele ! Wie zou het hem zeggen ?

— Wie had hem mijne gesprekken met Ulrich verraden ? O haddet gij de bedreigingen gehoord, die uw vader tegen mij uitbraakte ! Hij sprak van niets anders dan van de pijnbank, van radbraken, en van hangen. Ik sidder nog als ik er aan denk en ik krijg koud tot in het merg der beenderen !

— Vrees niet. Hij zal er nooit het minste van weten !

— Ik durf het niet wagen, jonkvrouw.

— Indien hij er iets van verneemt, zal ik voor u voorspreken.

— Hij zou u niet aanhooren.

— Hemel, hoor dan ! vervolgde Godelieve angstig. Ziehier mijne beurs. Zij zit vol goudstukken. Vlucht morgen naar de eene of de andere stad. Ik zal voor u zorgen uw leven lang.

— Hou op, jongvrouw. 't Is al vruchteloos ; ik wil niet, sprak Odo vastbraden en hij stootte het goud dat Godelieve hem aanbood, van zich af.

Overdenkt u Odo. Gij kunt rijk en gelukkig worden.

— Ik wil niet, was het vaste antwoord.

— Ondankbare, riep Godelieve eenskaps met woede, hebt gij vergeten hoe uwe moeder van elken verraten op het krankbed lag ? Wie kwam u dan ter hulp, ellendige laat ? Hoe besproeidet gij mijne handen dan met uwe tranen ! Engel van goedheid, spraakt gij dan, hoe zal ik het u eens wedergeven ! Ik ben gansch aan u, beschik over mijn hoed, mijn leven ! Waar zijn nu uwe beloften, ellendige !

— Hou op jongvrouw. Spaar mij. Zwijg, ik kan niet meer ! smeekte Odo getroffen, doch door den schrik weerhouden.

— Wat belet u ? Odo, Odo, heb medelijden met mij, kermde Godelieve en zij zakte voor den reus op de knieën. Een oogenblik, een woord, eenen oogslag !

— Ik kan niet, ik kan niet, riep Odo.

— Helaas, Lambrecht, het is met u gedaan. Geen hoop meer : alles is verloren, zucht de rampzalige vrouw.

Godelieve zet zich wederom op haren stoel verbergt het gelaat in de handen en begeent meer dan ooit te weenen.

Het diepste stilzwijgen heerscht in de kamer. Odo ademt nu vrijer. Hij had aan den gedoten aanval der bekoorlijke Godelieve kracht weerstaan. Zijn boezem was van eene benwende vracht ontlast.

(*Wordt vervolgd*)